

[Poulsgaard]

taler om demokrati og om samarbejdsudvalg, kan få sådan noget ført igennem. Vi skulle være i demokratiets højborg her, men de røde partier går altid ind for forbud. De har jo ellers fremsat utallige lovforslag om, at der skal være alle mulige høringer, klubber, der skal tages med på råd, samarbejdsudvalg, og hvad ved jeg. Hvad har man gjort i Folketinget? Uden at spørge én eneste ansat har man sagt: I må ikke ryge de og de steder. Hvis ikke det er fanatisme, ved jeg ikke, hvad det er. Vort partis ordfører, fru Pia Dahl, har jo ret. Der er ikke én af de lægeeksperter, jeg har snakket med, der kan sige, at passiv rygning er skadelig. Man kan sagtens få en forsker til at skrive, at det kræver 1.000 liv, men man kan få en anden forsker til at skrive det modsatte. Der er ingen beviser, men man slynger om sig med påstande. Den læge, der har sagt det til mig, hedder Winther, og han er i øjeblikket medlem af det høje Ting, og jeg tror i hvert fald lige så meget på hr. Winther, som jeg tror på hr. Jimmy Stahr.

Der er en glædelig udvikling på vej. Vi kan se, at de unge ryger mindre og mindre, men vi ser desværre også, at pigerne tager mange af drengenes unoder op: I nogle klasser ryger dobbelt så mange piger som drenge. Det er belægeligt.

Jeg vil meget gerne være med til en folkeoplysning, hvor vi fortæller folk, at det er farligt at ryge – det ved de alle sammen – men det pjat her og det diktat dér har vi ikke brug for. Vi er nok flest ikkerygere i Fremskridtspartiets folketingsgruppe – jeg er selv ikkeryger – men kan det være rimeligt, at et flertal herinde kan sige: Der må ikke ryges i Fremskridtspartiets gruppeværelse og i Fremskridtspartiets sekretariat? Nej, det skal Fremskridtspartiet nok selv bestemme, og så kan Præsidiumet udsende lige så mange forordninger, som det vil; vi har ikke engang plads i dette præsidium. At et præsidium kan tillade sig den slags ting, uden at man spørger de folk, der arbejder i huset, kalder jeg simpelt hen en hån mod al anstændighed.

Selvfølgerlig kan jeg godt forstå, at de, der vil have forbud og tror, at man simpelt hen kan regulere livet ved love og forbud, bliver ved med at køre frem, men jeg håber, at der i Socialdemokratiet stadig væk er så mange tilhængere af den personlige frihed – jeg sagde 13, men jeg er blevet korrigeret: der var 16 sidste gang. Hvis de 16 stadig væk er på plads, falder disse to for-

slag, og de fortjener at falde. Vi er fornuftige folk, vi er voksne folk, vi kan tale os til rette om tingene.

Jeg havde 16 gæster forleden, og der var ikke én, der røg. Men hvis nu der havde været 15, der røg, og én, der ikke røg, kunne dette her jo føre til, at denne ene kunne diktere, at der ikke måtte ryges. Det er i hvert fald det, man skal kunne på arbejdspladser og andre steder; dette her har intet med mindretalsbeskyttelse at gøre; det er mindretalsdiktatur, når ét eneste menneske kan beslutte, hvordan det skal være; det kan ikke være i et demokratis interesse. Så kan ministeren håbe på, at hun undgår følelsesladede udbrud – her har hun fået et. Jeg siger til lykke til fru Aase Olesen, hvis hun kommer igen med dette her, men så må jeg tilføje, at det var en dårlig dag for friheden i Danmark.

(Kort bemærkning).

Kirsten Lee (RV):

Hvis hr. Poulsgaard og fru Pia Dahl satte sig ned og læste og kritisk vurderede den videnskabelige litteratur, kan det godt være, at deres oplysningsniveau i hvert fald ville højnes.

Winther (V):

I Venstres gruppe er der ikke helt fuldstændig enighed om sikring af røgfri miljøer. Personlig kan jeg støtte det radikale lovforslag, men jeg kan ikke støtte lovforslaget fra SF, idet jeg finder det for bureaukratisk.

Nogle personer tåler passiv rygning udmærket – ja, der er endda nogle, der ligefrem kan nyde duften af røgen. Andre generes i vekslende grad; f.eks. kan man få en tilstoppet næse, man kan få bihulebetændelse, eller man kan få røde og kløende øjne, men alle disse gener kan man godt leve med.

Det, der får mig til at gå ind for det radikale lovforslag, er hensynet til en vis type patienter, nemlig astmapatienterne. Det er nemlig sådan, at der er nogle astmapatienter, der overhovedet ikke kan tåle røg. Nogle af disse astmapatienter kan få et kraftigt astmaanfald i både to og tre dage, efter at de har været udsat for passiv rygning.

Som praktiserende læge kender jeg flere patienter med astma og bronchitis, som afholder sig fra at gå til offentlige møder og fra f.eks. at gå ind i politik og andre offentlige hverv, fordi de ved, at de så bliver udsat for passiv rygning i en vis betragtelig grad.